

Cvič se ve zbožnosti *1Tm 4, 7b-8*

„ *Cvič se ve zbožnosti.* “ (1Tm 4, 7b ČEP) Tuto výzvu adresoval apoštol Pavel Timoteovi. Platí ale i nám všem, kdo jsme Božími dětmi. Zbožnost je způsob života, který není žádnému člověku vlastní od narození. Nerodíme se s ním. Můžeme však vlohy k němu přijmout při novém narození, o kterém mluvil Pán Ježíš (viz J 3, 1 – 15). Kdo uvěřil v Pána Ježíše a kdo se narodil znovu, ten má od Boha vlohy být zbožným člověkem. Boží dítě má talent být zbožným. V tomto ohledu je to stejné i s láskou, ke které nás Bůh vyzývá. I k lásce mají Boží děti vlohy od svého nebeského Otce. V Bibli čteme: „ *Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové!* “ (2K 5, 17 ČEP) „ *Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy.* “ (2P 1, 3 ČEP) Lidé mají nejrůznější talenty, vlohy. Existuje talent hudební. Můžete mít vlohy ke sportu. Ale všichni víme, že mít talent je jedna věc, ale jiná věc je jeho rozvinutí a uplatnění. Vrcholnému výkonu sportovkyně jako třeba tenistky Petry Kvitové předcházely hodiny a hodiny tréninku. Se zbožností je to v něčem podobné. I ve zbožnosti se totiž potřebujeme cvičit. I zbožnost potřebujeme trénovat. Když se v ní nebudeme cvičit, neprojeví se v našem životě natolik, nakolik by se projevit mohla. Potřebujeme se v ní cvičit i proto, že nikdo z nás na ni není zvyklý. Stále je nám bližší bezbožnost, kterou máme přirozeně pod kůží.

Zbožnost je vlastně totéž, co bázeň před Hospodinem, o které tolik čteme ve Starém zákoně. Hned na začátku knihy Přísloví se tak o zbožnosti dovídáme, že je počátkem poznání (Př 1, 7). Duchem bázně Hospodinovy je také prodchnut ideální král, jehož příchod předpovídal Izajáš (Iz 11, 3). Zbožnost znamená, že Boha chováme v největší úctě. Bereme ho mnohem vážněji než sami sebe a lidi kolem nás. Nejdůležitější pro nás je, jestli se líbíme jemu. Počítáme s tím, že náš život má v rukou on a nikdo jiný. Názorný příklad zbožnosti můžeme vidět v chování apoštolů Petra a Jana. Bylo to v situaci, kdy jim židovští náboženští vůdcové vycítali, že navzdory jejich zákazu mluvili o Kristu. Tehdy apoštoly slyšíme říkat ona známá slova: „ *Více sluší poslouchati Boha než lidí.* “ (Sk 5, 29 BKR) Tahle věta sama velmi dobře vystihuje, co znamená být zbožným: Znamená to dát víc na Boha nežli na lidi, a to včetně nás samotných. Kdy se v našem životě naposledy uplatnila zbožnost? Jak jsme ve zbožnosti pokročili od chvíle, kdy jsme uvěřili?

Apoštol nás povzbuzuje připomenutím, že zbožnost je užitečná pro všechno. Cvičení

se v ní tu apoštol staví do kontrastu s cvičením těla. Může mít na mysli nejrůznější asketické praktiky, jako mohly být například posty. V Pavlově době ale jistě byli i lidé, kteří své tělo trénovali ke sportovním účelům. Cvičení těla samozřejmě není zcela bez užitku. Je dobré, když si člověk umí něco odepřít. Je užitečné být v dobré tělesné kondici. Zbožnost je ale užitečná pro všechno. Zbožnost se nám v životě bude každopádně vždy hodit. Ať už je někdo student, duchodce, pracující, podnikatel, žena v domácnosti ..., každý může ve svém životě uplatnit zbožnost. Zbožnost je užitečná pro všechno. Neexistuje situace, ve které by se nám nemohla hodit. Máme různé starosti a řešíme různé problémy, můžeme si však být naprosto jisti jednou věcí: Bůh chce, abychom v té naší situaci jednali zbožně. Máme jednat především s ohledem na něho.

Apoštol říká, že zbožnost má zaslíbení pro život nynější i budoucí. Zbožným Bůh slibuje dobré věci pro nynější čas i pro věčnost. Kniha Přísloví je plná takových slibů pro současnost. Například: „ *Ulehneš-li, nebudeš se strachovat, ulehneš a příjemný bude tvůj spánek.* “ (Př 3, 24 ČEP) Na druhou stranu ale jasně vidíme, že být zbožným neznamena mít bezproblémový život. Zejména žalmy nám dávají nahlédnout do mnoha zápasů zbožných lidí (například Žalm 73). Takže pokud vás trápí nespavost, neznamena to, že vám chybí zbožnost. Mnohé naše starosti a problémy jsou však zbytečné. Mnohdy se strachujeme zbytečně a třeba i zbytečně nespíme právě proto, že jsme ve zbožnosti málo vycvičení.

Svůj křesťanský život můžeme žít, jako bychom stavěli ze dřeva, trávy a slámy. Prostě tak, že se ve zbožnosti moc cvičit nebudeme. Nebo budeme v tomto světě žít tak, jako bychom stavěli ze zlata, stříbra a drahého kamení. To prakticky znamená poctivě se cvičit ve zbožnosti. Oheň posledního soudu pak vyzkouší naše dílo. Někomu dílo shoří, někomu dílo vydrží. A ten komu vydrží, dostane odměnu. (viz 1K 3, 10 – 15). To je jeden z těch slibů pro život budoucí.

Ve zbožnosti se cvičíme za pochodu - ve všech situacích, které nám přináší život. Tak jako je zbožnost užitečná pro všechno a lze ji uplatnit v každé situaci, tak se v ní lze i v každé situaci cvičit. Zejména v rodinných vztazích, v kontaktu s ostatními věřícími a ve styku s lidmi na pracovišti vznikají situace, které jsou velmi vhodné pro trénink zbožnosti. ***Ve zbožnosti se cvičíme tak, že se za všech okolností snažíme rozhodovat, mluvit a jednat podle Ducha svatého.*** Když se někdo v něčem cvičí, udělá při tom cvičení hodně chyb. To je naprosto v pořádku. Chybami se člověk učí. Když děti začínají chodit a mluvit, taky to vypadá všelijak. Dlouho budou žvatlat, než si s nimi popovídáme. A mnohokrát upadnou, než začnou pořádně chodit. Ale to nás nemusí trápit, vždyť víme, že je to jen dočasné. Tak i na nás se Bůh dívá s láskou a porozuměním, když se nám něco nepovede, nebo nějak upadneme. Důležité je, abychom to nevzdali a nepřestali cvičit. „ *Spravedlivý, i když sedmkrát padne, zase povstane, svévolníci zaklopýtnou a zle končí.* “ (Př 24, 16 ČEP)